

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxxx**

zastoupena: Mgr. Alenou Holoubkovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Revoluční 762/13

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3,

o ochraně proti nezákonnému zásahu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se u zdejšího soudu domáhala určení, že udělení výjezdní doložky žalovaným byl nezákonný zásah a výjezdní doložka se proto zrušuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

[2] V žalobě žalobkyně uvedla, že je občankou Ruské federace a zdržuje se v České republice více než 6 let. Nejdříve zde pobývala za účelem studia, dne 27. 8. 2015 si podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dle ustanovení § 45 zákona č. 326/1999 Sb., která byla zaevidována pod spisovou značkou OAM-30295-5/DP-2015. Protože nedoložila všechny doklady, byla vyzvána k jejich doplnění a na základě tohoto bylo řízení přerušeno. Zároveň byla výzvou k odstranění nedostatků č.j. UMCP3 078032/2015 ze dne 27. 8. 2015 vyzvána živnostenským odborem městské části Praha 3 k doložení povolení k pobytu na území České republiky s tím, že pokud toto povolení nedoloží do 26. 6. 2016, tak zanikne živnostenské oprávnění.

[3] Žalobkyně v průběhu následujících měsíců od podání žádosti obstarala a doložila do správního spisu č.j. OAM-30295/DP-2015 všechny doklady, které byly potřeba. Jediné, co se jí nepodařilo dodat, bylo právě povolení k dlouhodobému pobytu na živnostenský úřad. Žalobkyně čekala dlouhou dobu na vydání rozhodnutí o podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Nic se nedělo a tak se dne 27. 6. 2016 vydala na odbor azylové a migrační politiky, kde si úřednice vyžádala její cestovní pas a tam jí vylepila výjezdní příkaz.

[4] Žalobkyně považuje vydání výjezdního příkazu za nezákonný zásah, kterým byla přímo dotčena na svých právech. Žalobkyně splnila všechny náležitosti, aby jí mohlo být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu. I pokud by nebyly splněny všechny náležitosti, měl správní orgán vydat podle § 67 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, rozhodnutí o zamítnutí žádosti, proti kterému by měla žalobkyně právo podat odvolání. Tak se ale nestalo, žádné rozhodnutí nebylo vydáno. Žalobkyni tak bylo odňato právo na přezkum správního rozhodnutí, proti kterému se mohla bránit a reagovat tak na ta tvrzení, důkazy, či argumenty, které vedly k zamítnutí žádosti. Žalobkyně se v České republice nachází již 6 let, za tu dobu si vytvořila určité sociální a profesní vazby a případné zamítnutí její žádosti by mělo dopad do jejího soukromého a rodinného života.

[5] Žalovaný se k podanému návrhu vyjádřil tak, že žalobkyně dne 27. 8. 2015 podala u odboru azylové a migrační politiky, Ministerstva vnitra České republiky, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky, tato žádost byla vedena pod č.j. OAM-30295/DP-2015. O této žádosti správní orgán dne 15. 3. 2016 rozhodl, a to tak že danou žádost dle § 66 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, usnesením č.j. OAM-30295-10/DP-2015 zastavil. Usnesení o zastavení, č.j. OAM-30295-10/DP-2015 ze dne 15. 3. 2016 bylo správním orgánem jmenované odesláno dne 16. 3. 2016, a to na adresu bydliště jmenované, která byla vedena v informačním systému správního orgánu jako adresa aktuálního místa pobytu jmenované na území České republiky a také tuto adresu jmenovaná doložila správnímu orgánu do své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Písemnost byla správnímu orgánu dne 21. 3. 2016 Českou poštou, s. p., vrácena s odůvodněním, že adresát je na uvedené adrese neznámý – nemá schránku. Dne 27. 4. 2016 byla písemnost vyvěšena veřejnou vyhláškou a snata dne 13. 5. 2016, a to včetně dálkového přístupu. I přes výše uvedené si žalobkyně písemnost nepřevzala a tudíž správní orgán považoval písemnost za doručenou v rámci vyvěšení na veřejné vyhláše. Vzhledem ke skutečnosti, že nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení byl žalobkyni ukončen pobyt na území České republiky, a tudíž ode dne 28. 5. 2016 žalobkyně pobývala na území

České republiky bez zákonného oprávnění k pobytu, postupoval správní orgán podle § 50 odst. 1 b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a žalobkyni byl dne 27. 6. 2016 do cestovního dokladu správním orgánem vylepen výjezdní příkaz s platností od 27. 6. 2016 do 26. 7. 2016, veden pod č.j. OAM- 143131/MC-2016, tj. s délkou pobytu na 30 dnů a následně byl jmenovanému vylepen další výjezdní příkaz a to dne 27. 7. 2016 s platností od 27. 7. 2016 do 25. 8. 2016, veden pod č.j. OAM-167050/MC-2016.

[6] Ve věci samé rozhodl Městský soud v Praze bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).

[7] Soud následně posoudil žalobu podle následujících ustanovení:

[8] Podle ust. § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinným v rozhodné době: *Výjezdní příkaz je doklad, který z moci úřední uděluje a) policie po zrušení nebo uplynutí platnosti krátkodobého víza, po ukončení přechodného pobytu na území nebo v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, k němuž se vízum nevyžaduje, nebo při správním vyhoštění, b) ministerstvo po zrušení nebo uplynutí platnosti dlouhodobého víza, po zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, pokud uplynula platnost víza, po zrušení nebo zániku platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, po zrušení přechodného pobytu občanů Evropské unie, po ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo po ukončení poskytování ochrany na území podle zvláštního právního předpisu.*

[9] Podle ust. § 50 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinným v rozhodné době: *Výjezdní příkaz dále uděluje Ministerstvo zahraničních věcí po uplynutí doby platnosti nebo po prohlášení neplatnosti diplomatického nebo zvláštního víza (§ 41), po uplynutí doby platnosti nebo po prohlášení neplatnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydávaného tímto ministerstvem (§ 49 odst. 5) anebo po ukončení přechodného pobytu na území, k němuž se vízum nevyžaduje.*

[10] Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinným v rozhodné době: *Výjezdní příkaz opravňuje cizince k přechodnému pobytu na území po dobu, která je nezbytná k provedení neodkladných úkonů, a k vycestování z území; v době jeho platnosti není cizinec za pobytu na území oprávněn podat žádost o udělení dlouhodobého víza nebo povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, s výjimkou žádosti podané podle § 33 odst. 1 a § 42e.*

[11] Podle ust. § 50 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinným v rozhodné době: *Není-li dále stanoveno jinak, doba přechodného pobytu cizince na výjezdní příkaz nesmí být delší než 60 dnů, dobu pobytu stanoví a ve výjezdním příkazu vyznačuje policie, Ministerstvo zahraničních věcí nebo ministerstvo.*

[12] Zásadní žalobní námitkou žalobkyně bylo, že výjezdní doložky žalovaným byl nezákonný zásah. Soud musí hned v úvodu podotknout, že povahou výjezdního příkazu se několikrát ve svých rozhodnutích zaobíral Nejvyšší správní soud, jenž už ve svém rozsudku č.j. 3 Azs 16/2005 – 34 ze dne 15. 12. 2005 zkonstatoval, že : „...policii, resp. ministerstvu zahraničních věcí se zde neukládá rozhodnout, zda výjezdní příkaz udělí, či nikoli,

jinými slovy neukládá se mu posoudit, zda jsou v tom kterém případě dány podmínky pro jeho udělení, či nikoli, a podle toho rozhodnout, nýbrž ukládá se mu tento příkaz udělit vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost. Nejenže tedy právní norma nepředepisuje pro výjezdní příkaz formální náležitosti rozhodnutí tak, jak bývají pravidelně procesními předpisy vyžadovány (výrok, odůvodnění, poučení o řádných opravných prostředcích; viz znění odst. 7 § 50 citovaného zákona: „Výjezdní příkaz má tvar štítku, který policie nebo Ministerstvo zahraničních věcí vyznačí do cestovního dokladu...“), ale zcela zjevně nepředpokládá ani samotný proces aplikace práva, tedy zjištění skutkového stavu věci, výběr adekvátní právní normy, posouzení, zda lze daný skutkový stav této normě podřadit, ani samotnou aplikaci této normy“. Jinými slovy - oprávněné orgány jsou povinny udělit výjezdní příkaz z moci úřední vždy, když nastane zákonem předvídaná skutečnost (viz. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 81/2013 - 19 ze dne 17. ledna 2014).

[13] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že výjezdní příkaz jako administrativní opatření se udělí vždy při existenci skutečností předvídaných v § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Udělením výjezdního příkazu přitom stát pak deklaruje veřejný zájem na vycestování cizince ze svého území, a to je následně i povinností cizince. Ustanovení § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jasně vymezuje prostor, v němž se cizinec po udělení výjezdního příkazu nachází; tím je pouze provedení neodkladných úkonů (tedy např. obstarání jízdních dokladů, vyřízení nezbytných formalit k opuštění České republiky apod.) a následně samotné vycestování. Výjezdní příkaz pak slouží pouze jako doklad, resp. administrativní opatření, které sice cizince opravňuje k přechodnému pobytu na území a nelze jej prodloužit, avšak jen po krátkou dobu a za striktně stanoveným účelem, kterým je provedení neodkladných úkonů a vycestování z území. Vzhledem k povaze výjezdního příkazu je zřejmé, že oněmi neodkladnými úkony jsou úkony směřující k naplnění cíle výjezdního příkazu, kterým je pouze vycestování z území České republiky.

[14] Rozhodnou skutečností v právě posuzovaném případě je to, že žalobkyně v době vydání výjezdního příkazu nedisponovala žádným pobytovým oprávněním. Jak totiž vyplývá ze správního spisu, žalobkyně podala dne 27. 8. 2015 u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra žádost o pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců s tím, že dne 27. 8. 2015 vydalo též Ministerstvo vnitra žalobkyni výzvu k odstranění vad, v níž specifikovalo, jaké z dokladů je nutno k žádosti doložit (např. originál dokladu o cestovním zdravotním pojištění, o zaplacení pojistného na cestovním zdravotním pojištění, prokazující úhrnný měsíční příjem cizince, platební výměr daně z příjmu, potvrzení o bezdlužnosti od příslušného finančního úřadu, a též potvrzení o bezdlužnosti od příslušného úřadu správy sociálního zabezpečení). Žalobkyni se též dostalo příslušného poučení, že pokud nebudou vady ve lhůtě 60 dnů odstraněny, bude řízení o její žádosti zastaveno podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Výzvu následně převzala žalobkyně osobně dne 27. 8. 2015, přičemž lhůta k odstranění byla stanovena do 26. 10. 2015.

[15] Ze správního spisu je též patrné, že žalobkyně ze všech požadovaných dokladů doložila osobně dne 11. 2. 2016 (po lhůtě stanovené správním orgánem) doklad o zdravotním pojištění, resp. pojistnou smlouvu č. 3312011496 ze dne 12. 1. 2016 a též doklad o zaplacení smlouveného pojištění ze dne 22. 9. 2015 a dále doklad (potvrzení) o zajištění ubytování ze dne 9. 6. 2015. Dne 30. 5. 2016 (opět po lhůtě stanovené správním

orgánem) žalobkyně zaslala žalovanému kopii cestovního pasu, a dále vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění za rok 2015 ze dne 12. 4. 2016, a dále potvrzení o bezdlužnosti od příslušného úřadu správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 4. 2016, a též potvrzení o bezdlužnosti od příslušného finančního úřadu ze dne 9. 5. 2016. Doklad o měsíčním úhrnném příjmu však žalobkyně nedoložila vůbec, přestože ve výzvě k odstranění vad ze dne 27. 8. 2015 byla dostatečně poučena o tom, co tento pojem zahrnuje, resp. co do příslušného formuláře uvést.

[16] Podle názoru soudu proto správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když dne 15. 3. 2016 vydal rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti podle ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobkyně neodstranila všechny vady svého podání, resp. nedoložila potřebné doklady, ačkoliv na to měla v podstatě více než 6 měsíců – od 27. 8. 2015 do vydání rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 15. 3. 2016, v důsledku čehož ztratila oprávnění na území České republiky pobývat na základě legálního pobytového titulu. Platnost původního pobytového titulu za účelem studia tak žalobkyni skončila ke dni 31. 8. 2015, takže pokud správní orgán při její osobní návštěvě ze dne 27. 6. 2016 vylepil do jejího cestovního pasu výjezdní doložku, postupoval v souladu se zákonem, neboť žalobkyně pobývala na území České republiky nelegálně, což je skutečnost, s níž zákon spojuje uplatnění postupu podle ust. § 50 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[17] Otázka toho, že žalobkyně v žádosti uvedla adresu, na níž se pravděpodobně nenacházela, resp. neměla na ní schránku, a tudíž se nemohla seznámit s doručovanou písemností (usnesením o zastavení řízení ze dne 15. 3. 2016), je věcí, kterou lze přičíst výhradně k tíži žalobkyně. Jak vyplývá přímo z žádosti, žalobkyně jako svoji adresu aktuálního pobytu R. 810/25, P. 4 – K., posléze adresu změnila na P. 412/6, P. 8 – K., byt x (viz doklad o potvrzení o zajištění ubytování ze dne 31. 1. 2016). Ze správního spisu přitom vyplývá, že správní orgán doručoval žalobkyni na tuto poslední zmiňovanou adresu, kde se měla žalobkyně nacházet, avšak z doručenky vyplynulo, že na této adrese se žalobkyně nenachází, resp. nemá zde označenou schránku. Písemnost byla proto správnímu orgánu dne 21. 3. 2016 Českou poštou, s. p., vrácena. Dne 27. 4. 2016 byla následně písemnost vyvěšena na veřejnou vyhlášku a sňata dne 13. 5. 2016 a to včetně dálkového přístupu. V souladu s ust. § 25 odst. 2 správního řádu se pak patnáctým dnem po vyvěšení považuje písemnost za doručenou, tj. 13. 5. 2016, od níž se následně odvíjela patnáctidenní lhůta pro podání odvolání, která uplynula dnem 28. 5. 2016. Rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 28. 5. 2016.

[18] Soud se proto nemůže ztotožnit s argumentací žalobkyně, která v žalobě uvedla, že postupem správního orgánu jí bylo odňato právo na přezkum správního rozhodnutí, proti kterému se mohla bránit, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byla písemnost doručována na adresu aktuálního pobytu, byla řádně vyvěšena a žalobkyně se tak s písemností mohla seznámit, a tudíž se proti rozhodnutí o zastavení řízení bránit, resp. proti němu odvolat.

[19] S ohledem na to, co bylo uvedeno výše, proto považuje soud podanou žalobu za nedůvodnou a proto ji zamítl (ust. § 87 odst. 3 s.ř.s.).

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. srpna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu